

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Ivany Izakovičovej, v právnej veci žalobcu **Ing. Z. P., C.**, zastúpeného Mgr. M. U., advokátom, T. proti žalovanému **A. S., spol. s r. o., N.**, IČO X., zastúpenému JUDr. E. V., advokátom, T., **o zaplatenie 72 395,94 Eur**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22. júna 2011, č. k. 40Cbs/27/2003-467, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22. júna 2011, č. k. 40Cbs/27/2003-467 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 72 395,94 Eur spolu so 16% úrokom z omeškania od 12. 03. 2003 do zaplatenia, ďalej rozhodol tak, že o trovách konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 15. 10. 2008, sp. zn. 2 Obo 34/2008, 2 Obo 35/2008 rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. 09. 2007, č. k. 40Cbs/27/2003-193, zrušil

a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že v ďalšom konaní vykoná dokazovanie aj posudkami PhDr. R. J. a A. D., ktoré boli predložené v odvolacom konaní, a tieto znalecké posudky bude konfrontovať so znaleckým zistením súdom ustanoveného znalca.

V zmysle intencií zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, súd prvého stupňa nariadil vo veci pojednávanie na 25. 02. 2009, na ktoré predvolal právnych zástupcov účastníkov konania, znalca A. D., znalkyňu PhDr. R. J. a znalkyňu Mgr. Ľ. M. Na toto pojednávanie sa predvolaní znalci nedostavili, preto účastníci konania súhlasili s nariadením nového znaleckého dokazovania. Následne prvostupňový súd nariadil ďalšie znalecké dokazovanie a uznesením z 14. 04. 2009 č. k. 40Cbs/27/2003-353 ustanovil za znalca JUDr. I. N. z odboru písomznanectvo, ručné písmo (identifikácia pisateľa). Znalec na základe výsledkov predbežného skúmania vyslovil odborný a zdôvodniteľný predpoklad, hypotézu, že sporný podpis „P.“ označený S-1 (ide o výdavkový pokladničný doklad č. 152) je vlastnoručný podpis žalobcu Ing. Z. P. a sporný podpis „P.“ označený S-2 (ide o výdavkový pokladničný doklad č. 153) s vysokou pravdepodobnosťou nie je vlastnoručným podpisom žalobcu, ale ide s vysokou pravdepodobnosťou o napodobený falzifikát. Znalec však nevyklúčil, že v druhom prípade ide o maskovanie (zakryvanie), príp. autofalšovanie vykonané samotným žalobcom. Priklonil sa však v zásade k záverom znaleckého posudku vypracovaného Mgr. Ľ. M. z 15. 03. 2007. V závere svojho znaleckého posudku znalec určil stupeň I - jednoznačnosť pri výdavkovom pokladničnom doklade č. 152, ktorý podpísal Ing. Z. P., bytom S. Pri výdavkovom pokladničnom doklade č. 153 určil stupeň II - vysoká pravdepodobnosť, s vysokou pravdepodobnosťou nepodpísal Ing. Z. P., bytom S.

Súd prvého stupňa po predložení znaleckého posudku účastníkom konania, nariadil pojednávanie na 22. 06. 2011, predvolal účastníkov konania, znalca JUDr. I. N. a znalkyňu Mgr. Ľ. M. Nepredvolal znalca A. D., keďže medzičasom zomrel a ani znalkyňu PhDr. R. J., keďže medzičasom bola vyčiarknutá zo zoznamu znalcov a aj táto znalkyňa v závere posudku konštatovala, že podpis príjemcu na výdavkovom pokladničnom doklade č. 153 z 31. 05. 2001 s vysokou mierou pravdepodobnosti nie je vlastnoručným podpisom Ing. P. Predvolaná znalkyňa Mgr. Ľ. M. sa nezúčastnila pojednávania zo zdravotných dôvodov. Znalec JUDr. I. N. počas pojednávania podrobne zdôvodnil svoje závery v znaleckom posudku a náležitým spôsobom vysvetlil sporné závery, týkajúce sa rozdielnych záverov v

jeho znaleckom posudku a v znaleckom posudku znalca A. D. pri skúmaní podpisu žalobcu. Prehlásil, že pri skúmaní pravosti podpisu použil kriminalistickú bodovaciú metódu, ktorá sa používa aj pri iných kriminalistických skúmaniach. Znalec pri vypočutí počas pojednávania reagoval na námietky žalovaného, svoje závery odôvodnil a trval na svojich zisteniach.

Súd prvého stupňa sa v ostatnom konaní riadil aj ďalšími intenciami zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a nárok žalobcu posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, upravujúcich zmluvu o pôžičke. Uviedol, že žalobca v konaní predložil prehľad vkladov a výberov finančných prostriedkov spoločnosti žalovaného. Z prehľadu vyplýva, že žalobca v období od 01. 12. 1994 do 08. 01. 2001 požičal žalovanému 122 153,62 Eur. V období od 01. 12. 1994 do 10. 12. 2000 vybral z účtu žalovaného sumu 16 563,77 Eur. Rozdiel medzi požičanou a vybratou sumou je 105 589,86 Eur. Keďže podľa výdavkového pokladničného dokladu č. 152 z 31. 05. 2001 žalovaný vrátil žalobcovi 33 193,92 eur, predmetom sporu zostala nevrátená suma 72 395,94 Eur. K takto určenej výške pôžičky žalovaný počas pojednávania pred konajúcim súdom 22. 06. 2011 neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, nežiadal vykonať dokazovanie ohľadne výšky pôžičky. Navrhol vykonať len nové znalecké dokazovanie, a to opäť za účelom zistenia pravosti podpisu žalobcu na výdavkovom pokladničnom doklade č. 153.

V zmysle uvedeného súd prvého stupňa uzavrel, že žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške, ktorá je predmetom sporu a žalovaný v konaní nepreukázal svoje tvrdenia o ich vrátení žalobcovi na základe výdavkového pokladničného dokladu č. 153 z 31. 05. 2001. Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu prvostupňový súd skonštatoval, že žalobca dôkaznými prostriedkami preukázal ním uplatnený nárok podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka, a to čo do základu, aj výšky, preto jeho žalobe vyhovel.

Súd prvého stupňa neakceptoval návrh žalobcu na ďalšie znalecké dokazovanie, keďže vykonanie takéhoto dôkazu vo vzťahu k predmetu sporu nebolo na preukázanie skutkového stavu potrebné. Podľa ust. § 151 ods. 3 O. s. p. súd prvého stupňa rozhodol, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalovaný, v ktorom uviedol, že si nechal, rovnako ako žalobca a neskôr aj súd prvého stupňa, vyhotoviť znalecký posudok z odboru písmaoznactvo, ručné písmo a strojové písmo u znalca A. D., ktorého závery však odporujú záverom znalkyne Mgr. M., na čo žalovaný v konaní poukázal a žiadal o vykonanie tohto dokazovania. Znalec D. spracoval podľa žalovaného najhodnovernejší posudok, súd prvého stupňa tento posudok mal k dispozícii, ale pre rozhodnutie ho nepoužil. Situácia si vyžiadala konfrontáciu znaleckých posudkov a závery obidvoch porovnať s logickými a racionálnymi činmi účastníkov konania. Keď znalci neprišli, tak potom súd prvého stupňa rozhodol aj bez ich účasti, teda podľa žalovaného nemienil zisťovať ďalšie skutočnosti. Súd prvého stupňa prijal znalecký posudok znalkyne Mgr. M. a podľa tohto rozhodol, hoci tento podľa názoru žalovaného nespĺňa základné odbornostné kritériá dôkazu, aký sa od znaleckého posudku vyžaduje, lebo je nezrozumiteľný a nekontrolovateľný najmä v častiach všeobecnej roviny a špeciálnej roviny, a to u posudzovania podpisu označeného pod „S2“. Žalovaný sa podrobne vyjadril k tomuto posudku a zdôraznil, že podľa jeho názoru je nepochopiteľné, ako znalkyňa mohla stanoviť jednoznačný záver podpisu „S2“, keď evidentná kvalita ťahov iniciály a koncového slučkového obratu nezodpovedá nekvalite ťahov falšovanému podpisu. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na znalecký posudok znalca A. D. a tvrdenia žalobcu, že nepodpísal príjmové doklady (doklad č. 152 a č. 153), čo osvedčil grafologický posudok, ktorý si sám nechal vypracovať na vlastné náklady a ktorý prvostupňovému súdu predložil. Za takéhoto tvrdenia potom znalecký posudok Mgr. M. a znalecký posudok predložený žalobcom, sa vo svojich záveroch u čísla dokladu 152 nezhodujú, lebo žalobca na tomto doklade svoj podpis popiera a popiera aj prevzatie finančných prostriedkov. Jeho tvrdenie sa okrem iného v tomto znení nachádza aj na jeho vyjadrení zo dňa 22. 03. 2004 na str. 2, ktoré bolo doručené prvostupňovému súdu dňa 22. 03. 2004.

Odvolateľ ďalej uviedol, že ani posudok znalca JUDr. N. nevyhovuje požadovaným a predpokladaným kritériám odbornosti a možnostiam techniky skúmania. Predovšetkým odvolateľ uviedol, že posudok nemal byť vyhotovený znalcom z písmaoznactva, ale z odboru grafickej diagnostiky a diagnostiky ručného písma za použitia techniky, ktorú má k dispozícii len znalecký ústav, Ústav súdneho inžinierstva Žilina alebo Odbor kriminalisticko - expertíznych činnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Na strane 44-45 znalec uvádza, že podpis „S1“ napísal Z. P. a podpis „S2“ sfalšoval neznámy pisateľ. Znalec

podotkol, že sa nedá vylúčiť maskovanie alebo autofalšovanie, vykonané žalobcom. Priklonil sa k posudku Mgr. M. a na záver konštatoval vysokú pravdepodobnosť, že podpis „S2“ nepodpísal Ing. Z. P. Sám znalec si potom v nálezovej a záverečnej časti podľa názoru žalovaného odporuje, lebo sa nedá zistiť či ide o autofalšovanie a podľa ktorých skúmaní dospel k tomu názoru o autofalšovaní. Podľa žalovaného je však nevyvrátiteľne zo všetkých posudkov dokázané, že začiatok a koniec podpisu je pravý a patrí žalobcovi. Žalovaný má za to, že znalec JUDr. N. sa zameriava nie na prvú a konečnú časť podpisu, ktorá je nepochybná, ale vyzdvihuje a preferuje strednú retušovanú časť podpisu, o ktorú opiera názor, že táto je nepravá, a preto aj podpis žalobcu je nepravý. Tu však čerpá indície, že ide o autofalšovanie. Žalovaný dodal, že porovnávací materiál, použitý znalcom JUDr. N., nie je vhodný na znalecké skúmania, lebo nepochádza z obdobia vyhotovenia podpisu na dokladoch „S2“.

V odvolaní je zdôraznené, že žalovaný znalecké posudky z vlastnej iniciatívy prekonzultoval ešte počas konania s odborníkmi z tejto oblasti, ktorí z hľadiska použitej metódy písmoznalectva, túto metódu nepovažujú za najvhodnejšiu a dostatočne presvedčivú. Za najvhodnejšiu formu skúmania podpisu na doklade „S2“, preto žalovaný navrhuje použiť odporúčanú metódu grafickej diagnostiky. Týmto odborom znaleckej činnosti alebo touto metódou nedisponuje žiaden znalec, zapísaný v zozname znalcov, preto na túto je potrebné použiť špeciálne drahé zariadenie a technológiu.

Žalovaný poukázal aj na to, že jeho prednesy pred súdom neboli protokolované, a to najmä prednes o tom, že žiadal vypočúť znalca D. a znalkyňu Mgr. M., že mal znemožnený prístup k posudku D., že žiadal konfrontáciu znalcov medzi sebou, ako aj to, že žiadal, aby posudok predložil priamo znalec D. a podobne. Toto je podľa odvolateľa vada konania, ktorú už namietal v jeho predchádzajúcich podaniach. V danom prípade ide o „vleklý spor“, kde snaha o jeho urýchlenie sa podľa žalovaného prejavila iba v jednom období (v lete 2007), v čase úplného vyradenia právnych zástupcov k možnosti konania. Ani predtým a ani potom už žalovaný iniciatívu súdu nezaznamenal, čo podľa názoru žalovaného vzbudzuje pochybnosti o rovnakom zaobchádzaní s účastníkmi konania. Napadnutým rozhodnutím preto došlo k nevyváženému prístupu súdu k vyhodnoteniu rozhodných skutočností. Žalovaný očakával rozsiahle dokazovania, pomocou ktorých súd zisti, že v skutočnosti žalobca konal

nekalým spôsobom, pretože napriek bežnému bezhotovostnému platobnému styku práve v týchto prípadoch odčerpával finančné prostriedky tak, že platil v hotovosti úhrady faktúr a peňažných dokladov, ktoré nezodpovedali obchodovaniu a reálnym plneniam reálnych dodávateľov. Žalobca, po dobu pôsobenia u žalovaného, podľa odvolateľa konal nad rámec svojich oprávnení a kompetencií, v rozpore so spoločenskou zmluvou, ku ktorej pristúpil. V mene spoločnosti mohli totiž konať a zaväzovať ju len dvaja konatelia súčasne. Tu žalobca vždy konal sám a v prospech svojich záujmov, jeho úkony sú preto absolútne neplatné a nemajú právne dôsledky pre spoločnosť. Jeho konanie nie je prejavom vôle spoločnosti, lebo spoločníci v spoločenskej zmluve tento spôsob konania konateľa vylúčili. Z uvedeného dôvodu je potrebné podľa názoru žalovaného nevyhnutné vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, technikou a postupom, ktorý navrhol v stanovisku k posudku znalca JUDr. N., ale aj znalecké dokazovanie v rovine účtovníctva, najmä o nenávratných finančných vkladoch, ktoré žalobca do spoločnosti vložil, či na ne nadväzovali nejaké hmatateľné a podložiteľné obchodné a účtovné vzťahy.

Súd prvého stupňa nesprávne a nepreskúmateľne rozhodol aj o samotnej výške návrhu na peňažné plnenie, keď o určitú čiastku znížil nárok žalobcu, ale z pozície žalovaného je tento nepreskúmateľný, nakoľko nie je zrejmé, akými zákonnými cestami sa k nemu súd dopracoval. Žalovaný sa k čiastke 499 000,-- Sk zatiaľ nevyjadril, lebo nemal možnosť sa vyjadriť, preto tvrdenie súdu prvého stupňa, že žalovaný to nenamietal, nie je pravdivé. Podľa žalovaného, žalobca ani v okrajových skutočnostiach neunesol dôkazné bremeno, nebolo vyvrátené, že neprijal peniaze, uvedené v pokladničnom doklade a naopak je dokázané, že situáciu predstiera a tieto peniaze raz už prijal. Naopak, ak nie je úplne vylúčený tento skutok či úkon žalobcu, tak je aspoň na 90% pochybné, či sa tento úkon vôbec stal. Pri takej rozhodnej a vážnej pochybnosti podľa žalovaného nemohol súd rozhodnúť v prospech žalobcu, ale už v tomto štádiu dokazovania mal aj z tohto dôvodu návrh zamietnuť. Žalobca napriek zaužívanému bezhotovostnému platobnému styku vykonával podozrivé platobné operácie hotovostne a práve v týchto prípadoch poskytovania pôžičiek v hotovosti odčerpával finančné prostriedky na hotovostné platenie. Takto žalobca napríklad platil v hotovosti úhrady faktúr a peňažných dokladov, ktoré nezodpovedali obchodovaniu a reálnym plneniam reálnych dodávateľov. Podľa návrhu na začatie konania žalobca predstieral, resp. navodil situáciu, že chronologicky vkladal do spoločnosti svoje vlastné peniaze, ktoré peniaze

spoločnosť vôbec nepotrebovala, neboli o nich informácie u spoločníkov a ani na valnom zhromaždení, keďže takéto obrovské transakcie podliehali schváleniu valného zhromaždenia.

V závere odvolania žalovaný poukázal na náklonnosť a jednostrannosť konania súdu prvého stupňa v prospech žalobcu aj v tom, že súd žalobcu oslobodil od platenia súdnych poplatkov aj napriek tomu, že je spoluvlastníkom nehnuteľnosti - bytu režimom BSM, kde v takýchto prípadoch súdy na území Slovenskej republiky, účastníka konania neoslobodia od povinnosti platiť súdny poplatok z dôvodu jeho majetnosti - vlastníctva k akejkoľvek nehnuteľnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil vec na ďalšie dokazovanie za účelom spracovania znaleckého posudku z odboru grafickej diagnostiky, ako aj z odboru účtovníctva a ekonomiky, alebo návrh zamietol a zaviazal žalobcu k náhrade trov konania žalovaného v celom rozsahu úkonov na ochranu jeho zákonných práv.

Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec v rozsahu podľa ustanovenia § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní napadnutého rozsudku v medziach dôvodov uvedených v odvolaní, dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Najvyšší súd v predmetom konaní, na základe odvolania žalovaného preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bolo žalobe žalobcu o zaplatenie 72 395,94 Eur s príslušenstvom vyhovené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotiac rozsah a dôvody odvolania žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, oboznámiac sa s obsahom súdneho spisu, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého

rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré podľa najvyššieho súdu vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol súdom prvého stupňa náležite zistený a správne právne posúdený. V tejto súvislosti dáva do pozornosti zrušovacie uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 34/2008, 2Obo 35/2008 z 15. 10. 2008, v ktorom tento vyslovil právny názor, že účastníci konania uzavreli zmluvu o pôžičke, pričom výšku dlhu žalovaného, uložil súdu prvého stupňa zisťovať znaleckými posudkami z odboru písomoznalctva (pravosť podpisov P. na výdavkových pokladničných dokladoch č. 151 a č. 153), a pri rozhodovaní vychádzať zo záverov znaleckého posudku. V novom konaní vo veci najvyšší súd nezistil skutočnosti, na základe ktorých by bolo potrebné odchyliť sa od uvedeného právneho názoru najvyššieho súdu, preto sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorý postupoval v intenciách zrušujúceho rozhodnutia, stotožňuje v celom rozsahu, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvého stupňa, najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na vysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalovaného.

Z odvolania žalovaného vyplýva, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhované dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doterajší stav neobstojí, lebo sú tu ďalšie skutočnosti, ktoré neboli uplatnené, a že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa vydal nesprávne rozhodnutie. Namietal tiež porušenie základného práva na súdnu ochranu v konaní a spravodlivý súdny proces, z dôvodu nerovného postavenia účastníkov konania.

Obsahom podaného odvolania je v prevažnej miere nespokojnosť odvolateľa s vyhodnotením znaleckých posudkov súdom ustanovenými znalcami Mgr. Ľ. M. a následne so znalcom JUDr. I. N.. Podľa odvolateľa znalecký posudok znalkyne Mgr. Ľ. M. nespĺňa základné odbornostné kritériá dôkazu, aký sa od znaleckého posudku vyžaduje, lebo je nezrozumiteľný a nekontrolovateľný najmä v častiach všeobecnej roviny a špeciálnej roviny. Rovnako ani posudok znalca JUDr. I. N. nevyhovuje požadovaným a predpokladaným kritériám odbornosti a možnostiam techniky skúmania. Predovšetkým odvolateľ uviedol, že posudok nemal byť vyhotovený znalcom z písomoznalctva, ale z odboru grafickej diagnostiky

a diagnostiky ručného písma za použitia techniky, ktorú má k dispozícii len znalecký ústav, Ústav súdneho inžinierstva Žilina alebo Odbor kriminalisticko - expertíznych činnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Tento posudok je navyše rozporný, nakoľko znalec konštatoval možnosť autofalšovania podpisu „S2“ samotným žalobcom.

Podľa ust. § 127 ods. 1 O. s. p., ak závisí rozhodnutie od posúdenia skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, ustanoví súd po vypočutí účastníkov znalca. Súd znalca vyslúchne; znalcovi môže tiež uložiť, aby posudok vypracoval písomne. Znalecký posudok možno dať preskúmať aj inému znalcovi, vedeckému ústavu alebo inej inštitúcii (ust. § 127 ods. 2 O. s. p.).

Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že spornou otázkou bola pravosť podpisov žalobcu na výdavkových pokladničných dokladoch č. 152 a č. 153, ktoré boli skúmané súdom ustanovenou znalkyňou Mgr. Ľ. M. pod označením „S1“ a „S2“. Táto znalkyňa dospela k záveru, že sporný podpis „P.“ označený S-1 (ide o výdavkový pokladničný doklad č. 152) je vlastnoručný podpis žalobcu Ing. Z. P. a sporný podpis „P.“ označený S-2 (ide o výdavkový pokladničný doklad č. 153) s vysokou pravdepodobnosťou nie je vlastnoručným podpisom žalobcu.

Žalobca v konaní preukazoval nepravosť podpisov posudkom, vyhotoveným na vlastný podnet, ktorý posudok vypracovala znalkyňa PhDr. R. J. Záverom tohto posudku je konštatovanie, že oba podpisy sú nepravé. Naopak žalovaný preukazoval pravosť podpisov posudkom, vyhotoveným na vlastný podnet, ktorý posudok vypracoval znalec A. D. Záverom tohto posudku je konštatovanie, že oba podpisy sú pravé, resp. že v prípade podpisu „S2“ je podpis s vysokou pravdepodobnosťou vlastnoručným podpisom žalobcu.

Súdom ustanovený znalec JUDr. I. N. v kontrolnom posudku dospel k rovnakému záveru, ako súdom ustanovená znalkyňa Mgr. Ľ. M.. JUDr. N. dodal, že v prípade podpisu

„S2“ ide s vysokou pravdepodobnosťou o napodobený falzifikát a nevylúčil, že v tomto prípade ide o maskovanie (zakrývanie), príp. autofalšovanie vykonaného samotným žalobcom.

Na pojednávaní dňa 22. 06. 2011 sa mala vykonať konfrontácia znalcov, ku ktorej však nedošlo, nakoľko znalkyňa Mgr. Ľ. M. sa na pojednávanie nedostavila zo zdravotných dôvodov. Znalkyňa PhDr. R. J. a A. D. neboli na pojednávanie ani predvolaní, keďže PhDr. R. J. bola vyčiarknutá zo zoznamu znalcov a znalec A. D., medzičasom zomrel.

V prejednávanej veci boli súdom ustanovení dvaja znalci, a to Mgr. Ľ. M., ktorá bola ustanovená uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 08. 2004, č. k. 40Cbs/27/03-Ka-70 a následne znalec JUDr. I. N., ktorý bol do konania ustanovený uznesením zo dňa 14. 04. 2009, č. k. 40Cbs/27/2003-353. Proti uzneseniu o ustanovení znalca JUDr. I. N. podal žalovaný odvolanie, ktorým napadol uvedené rozhodnutie v celom rozsahu (vrátane metódy skúmania pravosti podpisu žalobu), avšak tomuto odvolaniu odvolací súd nevyhovел, a napadnuté uznesenie potvrdil, čím sa stalo právoplatným. Závery týchto súdom ustanovených znalcov sa zhodujú. Odvolací súd dodáva, že tieto znalecké dôkazy podliehajú sudcovskému hodnoteniu podľa ust. § 132 O. s. p. Pri hodnotení znaleckého dôkazu nemôže súd hodnotiť jeho obsah. Iné dôkazné prostriedky súd hodnotí priamo, bezprostredne, avšak znalecký posudok môže sudca hodnotiť len nepriamo. Ak má súd nejaké pochybnosti, musí ich odstrániť tým, že znalcovi uloží, aby vec riadne vysvetlil, alebo ustanoví nového znalca.

Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 22. 06. 2011, č. k. 40Cbs/27/2003-451 vyplýva, že tohto pojednávania sa zúčastnili právni zástupcovia účastníkov konania a súdny znalec JUDr. I. N., ktorého posudok je zhodný so závermi súdom ustanovenej znalkyne Mgr. Ľ. M.. Súdny znalec odpovedal na otázky kladené právnym zástupcom nielen žalovaného, ale i žalobcu a z obsahu zápisnice je zrejmé, že pochybnosti ohľadom kontrolného znaleckého posudku boli riadne vysvetlené. Znalecký posudok JUDr. I. N., z ktorého súd prvého stupňa pri rozhodovaní veci vychádzal, doplnený výsluchom znalca je vierohodný, pretože jeho odôvodnenie je v súlade so všeobecnými skúsenosťami a poznatkami, je logické a pri jeho vyhotovení znalec prihliadol ku všetkému, čo mu bolo k posúdeniu predložené. Samotná skutočnosť, že niektorý z účastníkov konania nesúhlasí so znaleckým posudkom, nezakladá

povinnosť súdu, aby ho dal preskúmať iným znalcom. Zmienka znalca o možnom autofalšovaní, konkretizuje jednu z možností falšovania podpisu samotným žalobcom a sama osebe podľa názoru najvyššieho súdu nemá za následok stratu vierohodnosti vypracovaného znaleckého posudku. Vzhľadom na uvedené, sú námietky žalovaného, týkajúce sa nesprávností znaleckých posudkov, vypracovaných súdom ustanovenými znalcami, neopodstatnené. Odvolací súd zároveň zastáva názor, že ďalšie dokazovanie pravosti sporných podpisov vo veci nebolo potrebné, nakoľko znalecký posudok, vyhotovený súdom ustanovenou znalkyňou Mgr. L. M., bol podrobený kontrolnému znaleckému posudku a závery týchto posudkov sú obsahovo zhodné.

V súvislosti s ďalšími odvolacími dôvodmi najvyšší súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ohľadne potreby riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v zmysle ktorej nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania. Súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty, prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESĽP Ruiz Torija proti Španielsku z 09. 12. 1994).

Naviac, tvrdenie žalovaného o neodôvodnení výšky nároku žalobcu a odňatí možnosti v tomto smere predniesť svoje návrhy, nezodpovedá skutočnosti. Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí na strane 6 posledný a predposledný odsek odôvodnil výšku nároku žalobcu a uvedené odôvodnenie je obsiahnuté tiež v konštatlačnej časti tohto rozhodnutia.

Najvyšší súd ďalej v súlade s názorom najvyššieho súdu, vyslovenom v zrušujúcom uznesení konštatuje, že žalovaným navrhované rozsiahle dokazovanie odčerpávania finančných prostriedkov bežným bezhotovostným platobným stykom, ktoré nezodpovedali obchodovaniu a reálnym plneniam a dokazovanie na konanie žalobcu nad rámec jeho oprávnení a kompetencií nebolo potrebné vykonať, nakoľko by nezodpovedalo zásade hospodárnosti konania. Naviac podľa názoru odvolacieho súdu, skutočnosti tvrdené žalovaným, môžu prípadne zakladať majetkové nároky spoločnosti žalovaného voči žalobcovi, ktoré sú však bez právnej relevancie s predmetným konaním.

Ústava Slovenskej republiky v článku 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom. Rovnosť účastníkov v súdnom konaní ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bližšie charakterizuje § 18 prvá veta O. s. p., podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu, zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane.

Tvrdenia žalovaného, že zostali opomenuté jeho návrhy ohľadne vypočutia znalca D. a znalkyne Mgr. M., návrh na konfrontáciu znalcov medzi sebou, námietka, že mal znemožnený prístup k posudku D., ako vyplýva z obsahu spisu, nezodpovedajú postupu súdu prvého stupňa v konaní, a sú účelové. Podľa názoru najvyššieho súdu, žalovaný mal možnosť v celom rozsahu obhajovať svoje záujmy v konaní a v prejednávanej veci nebola porušená zásada rovnosti zbraní.

Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia, sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania, ktoré mali s posúdením predmetu sporu priamu súvislosť a dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p., t. j. každý dôkaz jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti. Súd prvého stupňa zároveň postupoval podľa ust. § 226 O. s. p. a v zmysle intencií zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, právnym názorom, ktorým je viazaný a vo veci doplnil dokazovanie.

S poukazom na to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Úspešným účastníkom v odvolacom konaní bol žalobca, ktorému podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo proti žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na to, že žalobcovi v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 13. septembra 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová